

RUGĂCIUNEA BROAȘTEI

Povestiri pentru meditație

Vol. II

Anthony de Mello

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

RUGĂCIUNEA BROAȘTEI

Vol. II

Anthony de Mello

Traducere: Cristian Hanu

 EDITURA MIX
Brașov, 2007

Culegere: Cristian Hanu
Tehoredactare: Florin Druțu
Copertă: Sanda Arsene
Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite, referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare, cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Rugăciunea Broaștei : Povestiri pentru meditație / Anthony de Mello ; trad.: Cristian Hanu ; cuv. înainte Parmananda R. Divarkar. – Brașov : Mix, 2003
vol.

ISBN 978-973-8471-11-7

Vol. 2

ed. Florin Zamfir, 2007. ISBN 978-973-8471-74-0

I. Hanu, Cristian (trad.)

II. Divarkar, Parmananda R. (pref.)

III. Zamfir, Florin

821.111(540)-97=135.1

Copyright © 1988 Gujarat Sahitya Prakash

All rights reserved.

Original English title: The Prayer of The Frog: vol. II. A Book of Story Meditations

Copyright © 2007 Editura Mix.

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Mix.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la:

tel.: 0720 499494; fax: 0720 112117

e-mail: comenzi@edituramix.ro

Tiparul executat la S.C. GRIDSOLO RO S.R.L. - Brașov

0268 - 313 355 e-mail: gridsolo@tiposerv.ro

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE	7
AVERTISMENT	12
DESPRE EDUCAȚIE	16
DESPRE AUTORITATE	42
DESPRE SPIRITUALITATE	70
DESPRE NATURA UMANĂ	108
DESPRE RELAȚII	136
DESPRE SERVICIU	156
DESPRE ILUMINARE	186

CUVÂNT ÎNAINTE

Prima imagine a lui Tony de Mello care îmi vine în minte ne întoarce cu treizeci de ani în urmă, mai precis la Lonavla, în casa care avea să devină mai târziu Institutul Sadhana.

Tony era pe atunci un student iezuit, ce predă ore tinerilor care abia își terminaseră noviciatul. Grupul venise la Sf. Stanislaus Villa pentru o scurtă vacanță. Mi-l amintesc pe Tony înconjurat de juniori, cum le spuneam noi, stând sub copacii din grădină și curățând legume pentru masa de prânz, în timp ce își desfășura auditoriul cu povestirile sale inepuizabile.

Multe lucruri s-au petrecut de atunci. Tony însuși a trecut prin numeroase etape spirituale, transformându-se profund, fiind cucerit de noi domenii de interes și făcând nenumărate servicii celor din jurul său. Dincolo de toate, a rămas însă întotdeauna un povestitor inegalabil. Anecdotele lui nu erau întotdeauna originale, iar unele dintre ele nu erau nici măcar foarte profunde, dar atunci când erau rostite de el deveneau vii, căpătând sensuri și semnificații, sau cel puțin savoare. Orice subiect ar fi atins, acesta căpăta viață și capta inevitabil atenția celor din jur.

Rugăciunea broaștei este cadoul lui de bun rămas, și cu siguranță va avea același succes ca și celelalte best-seller-uri ale sale. Deși nu vorbea prea des de

încercările sale literare, Tony era foarte meticolos atunci când le redacta. Ultimul lucru pe care l-a făcut în India, înainte de a lua avionul către Statele Unite, a fost să își petreacă mai bine de trei ore cu editorul său pentru a revedea diferite detalii ale manuscrisului. Personal, nu am văzut textul, dar știu că aceasta a fost ultima sa preocupare.

Era seara zilei de 30 mai 1987. Pe 2 iunie a fost găsit mort pe podeaua camerei sale din New York, decedat în urma unui atac de cord. Între cele două date a mai avut timp să scrie o lungă scrisoare adresată unui prieten apropiat, în care scria, referitor la experiențele sale anterioare: „Mi se pare că toate acestea aparțin unei alte epoci sau unei alte lumi. La ora actuală, întregul meu interes se îndreaptă către ‚lumea spiritului’, și toate celelalte mi se par irelevante și efemere. Lucrurile care mă preocupau atât de mult în trecut nu mi se mai par deloc importante. Acum sunt interesat în întregime de învățăturile lui Achaan Chah, maestrul budist, și de alte învățături similare, iar preocupările mele în alte domenii s-au redus aproape la zero. Să fie și aceasta tot o simplă iluzie? Nu știu. Cert este că nu m-am simțit niciodată în viață atât de fericit, atât de liber...”.

Într-adevăr, aceste cuvinte redau perfect esența lui Tony, așa cum era și cum îl percepeau cei din jur în ultima etapă a vieții sale, înainte de a ne părăsi atât de brusc, cu

trei luni înainte de cea de-a cincizecișase-a aniversare a sa. A lăsat în urma sa o întreagă operă literară, devenind o adevărată legendă, așa cum o dovedesc mărturiile oamenilor din lumea întreagă. Nu sunt puțini cei care afirmă că, deși nu l-au cunoscut niciodată, au fost profund transformați de cărțile sale. Alții s-au bucurat de privilegiul unei relații personale cu el. Mulți s-au bucurat direct de magia cuvintelor rostite de Tony, chiar dacă nu l-au cunoscut prea bine.

Nu toți sunt de acord cu tot ce a spus sau cu tot ce a făcut Tony, mai ales atunci când încălca frontierele general acceptate ale aventurii spirituale. Nici el nu se aștepta de la discipolii săi să îl urmeze docil. Dimpotrivă. Mulți adepți erau atrași de persoana și de ideile sale tocmai datorită faptului că îi provoca să își pună întrebări, să exploreze, să iasă din tiparele obișnuite ale gândirii, din modelele stereotipe de comportament, să îndrăznească să fie ei înșiși și, în sfârșit, să urmărească o autenticitate din ce în ce mai mare.

Aceasta a fost esența viziunii sale: căutarea neobosită a autenticității, pe care o aborda din toate unghiurile cu putință. Aceasta a conferit personalității sale cu atâtea fațete o integritate, o împlinire care avea un farmec aparte: Tony avea puterea de a reconcilia opoziții, transformând tensiunile într-o armonie superioară. Era oricând dornic să își facă prieteni noi, să le împărtășească

tot ceea ce știa; aceștia simțeau însă că în el exista o dimensiune la care nu aveau acces. Compania lui era savuroasă, glumele lui erau uneori scandaloase, dar nimeni nu se putea îndoi de seriozitatea și de justetea intențiilor sale. S-a schimbat incredibil de mult și în atâtea direcții de-a lungul anilor, și totuși caracterul său a rămas constant și impecabil.

Un exemplu relevant în această direcție a fost angajamentul său neclintit față de iezuiți. Învățăturile sale depășeau cu mult promovarea entuziastă a Exercițiilor Spirituale concepute de Sf. Ignațiu, deși acestea l-au consacrat inițial pe plan internațional. Spre sfârșitul vieții, aproape că nu mai puteai recunoaște elementele spiritualității Sf. Ignațiu în învățăturile sale. Pe de altă parte, nu a renunțat niciodată la identitatea sa de iezuit. În mod evident, nu s-a simțit obligat să facă acest lucru; probabil că nici nu s-a gândit prea mult la el. Probabil că se afla într-o rezonanță perfectă cu mintea și cu inima Sf. Ignațiu, pe care le-a înțeles așa cum se cuvine.

Într-o scrisoare adresată Congregației Iezuite din India în anul 1983, înainte de a participa la ultima sa Adunare Generală, Tony le-a vorbit acestora despre viziunea pe care a avut-o asupra lui Ignațiu, și care era mai degrabă o revelație personală:

„Tradiția afirmă că Dumnezeu și-a revărsat asupra lui Ignațiu întreaga grație și binecuvântare pe care și-ar

fi dorit să le reverse asupra întregii Societăți și asupra fiecărui iezuit în parte. Dacă aș putea să aleg pentru mine însumi și pentru Societatea noastră – așa cum există ea la ora actuală – dintre numeroasele puteri pe care le avea Ignațiu, nu aș avea nici cea mai mică ezitare în a alege trei: puterea sa contemplativă, creativitatea și curajul său”.

Parmananda R. Divarkar S.J.
4 septembrie 1987

AVERTISMENT

Există un mare mister care face ca – deși inima umană tânjește după Adevăr, singurul în care își poate găsi libertatea și fericirea – ființele umane puse în fața Adevărului să reacționeze cu ostilitate și cu teamă. De aceea, Maeștrii Spiritualii ai umanității, precum Buddha sau Iisus, au creat un instrument pentru a evita opoziția ascultătorilor lor: povestirea (parabola). Ei știau foarte bine că cele mai atrăgătoare cuvinte care există în vocabularul uman sunt: „A fost odată ca niciodată...”, căci te poți opune adevărului, dar este imposibil să te împotrivești unei povestiri. Vyasa, autorul Mahabharatei, obișnuia să afirme că dacă ascuți cu atenție o poveste, nu vei mai fi niciodată același, căci povestea își va croi singură drum către inima ta și va doborî barierele în calea divinului. Chiar dacă nu v-ați propus să citiți povestirile din această carte decât pentru amuzament, este posibil ca una dintre ele să treacă dincolo de platoșa dumneavoastră și să explodeze atunci când vă veți aștepta mai puțin. De aceea, să nu spuneți că nu v-am avertizat!

Dacă sunteți atât de temerar încât să căutați iluminarea, iată ce vă sfătuiesc să faceți:

1. Purtați tot timpul în inimă o povestire din cele de față, la care să puteți medita în momentele

dumneavoastră de relaxare. În acest fel, povestirea va putea opera la nivelul subconștientului dumneavoastră, revelându-și treptat semnificația ascunsă. Veți fi surprins să constatați că în momentele dificile ea vă poate ajuta, clarificându-vă anumite probleme, aducându-vă vindecare sau luciditate. Abia atunci veți înțelege că, citind acest ciclu de povestiri, ați urmat practic un Curs de Iluminare, în care nu aveți nevoie de alt guru decât de dumneavoastră înșivă.

2. De vreme ce toate aceste povestiri reprezintă o revelare a Adevărului și de vreme ce Adevărul scris cu A mare se referă întotdeauna la dumneavoastră înșivă, urmăriți ca, de fiecare dată când veți citi o povestire, să îi căutați semnificația chiar în ființa dumneavoastră. Este ca și cum ați citi un Compendiu Medical, întrebându-vă dacă aveți sau nu simptomele respective; cartea nu seamănă însă cu un Compendiu de Psihologie, care vă face să vă gândiți mai degrabă la tipologia prietenilor dumneavoastră. Dacă faceți greșeala să căutați semnificația acestor povestiri în ființa altora, ele vă vor face mai degrabă rău decât bine.

Atât de mult iubea Mulla Nasruddin adevărul încât a călătorit în cele mai îndepărtate locuri pentru a căuta cei mai mari specialiști în Coran. De altfel, el nu se simțea deloc rușinat să îi atragă pe necunoscuții din bazar în discuții despre adevăr și credință.

Într-o zi, soția sa i-a spus cât de frustrată se simte de puțina atenție pe care i-o acordă, dar a descoperit că Mulla nu este deloc interesat de acest tip de Adevăr!

Evident, acest tip de Adevăr este singurul care contează. Lumea în care trăim ar fi complet diferită dacă savanții și ideologii – fie ei religioși sau seculari – ar fi la fel de pasionați de cunoașterea de sine cum sunt de teoriile și de dogmele lor.

– Excelentă slujbă, i-a spus credinciosul predicatorului, strângându-i mâna. Tot ce ați spus se potrivește uneia sau alteia dintre cunoștințele mele.

Înțelegeți ce vreau să spun?

INSTRUCȚIUNI

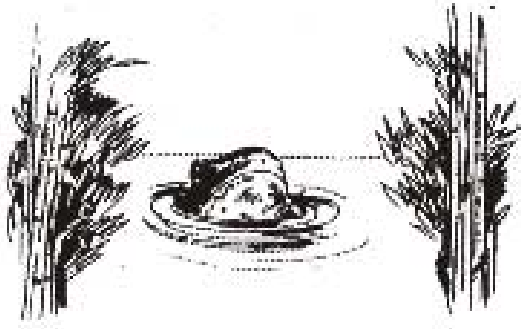
Cel mai bine este să citiți povestirile care urmează în ordinea în care sunt prezentate aici. Nu citiți mai mult de una sau două odată – cel puțin dacă doriți să obțineți ceva mai mult de la ele decât simplul amuzament.

NOTĂ

Povestirile din această carte provin din numeroase țări, culturi și religii. Ele aparțin moștenirii spirituale și umorului popular al întregii umanități.

Autorul nu a făcut altceva decât să le culeagă și să le ordoneze, având un anumit scop în minte. Sarcina lui seamănă cu cea a țesătorului și a vopsitorului; lâna și torsul firelor nu îi aparțin.

DESPRE EDUCAȚIE

Familia s-a așezat în jurul mesei de la restaurant, pentru a servi cina. Chelnerița a luat mai întâi comanda adulților, după care s-a întors către copilul în vârstă de șapte ani.

- Ce dorești să servești? l-a întrebat ea.

Copilul a privit în jur cu timiditate, după care i-a spus:

- Aș dori un *hot dog*.

Înainte ca femeia să își poată nota comanda pe carnețel, mama băiatului s-a grăbit să intervină:

- Nu-i aduce un *hot dog*. Adu-i o friptură cu cartofi prăjiți și sote de morcovi.

Chelnerița a ignorat-o însă complet și l-a întrebat pe băiat:

- Dorești ketchup sau muștar pe *hot dog*?

- Ketchup.

- Mă întorc imediat, a spus chelnerița și s-a îndreptat către bucătăria localului.

La masă s-a lăsat o tăcere profundă. Într-un final, băiatul și-a privit părinții în ochi și le-a spus:

- Știți ceva? Tanti asta chiar crede că exist!

- *Ce-ți mai fac copiii?*

- *Amândoi fac foarte bine, mulțumesc.*

- *Ce vârste au?*

- *Medicul are trei ani, iar avocatul cinci.*

Micuța Mary stătea pe plajă împreună cu mama ei.

- Mami, pot să mă joc în nisip?
- Nu, dragă, căci îți vei murdări hăinuțele.
- Pot să mă bălăcesc în apă?
- Nu, căci te vei uda și vei răci.
- Pot să mă joc cu ceilalți copii?
- Nu, căci te vei rătăci și nu o să te mai găsească.
- Mami, îmi cumperi o înghețată?
- Nu, căci nu-ți face bine la gât.

Micuța Mary a început să plângă.

Exasperată, mama s-a întors către vecina de cearșaf și i-a spus:

- Pentru numele lui Dumnezeu! Ai mai văzut vreodată un copil atât de nevrotic?

Un om a început să-i administreze dobermanului său doze mari de ulei din ficat de cod, întrucât i se spusese că acesta este foarte bun pentru câini. În fiecare zi, el lua capul câinelui care protesta și i-l ținea între genunchi, după care îi deschidea cu forța fălcile și îi turna lichidul pe gât.

Într-o zi, câinele a reușit să se elibereze și a luat-o la fugă, răsturnând din greșeală sticluța cu ulei. Spre

marea surpriză a omului, el s-a întors însă imediat înapoi și a început să lingă uleiul de pe podea. Omul și-a dat astfel seama că animalul nu protesta împotriva uleiului, ci a metodei prin care i-l administra.

O legendă străveche susține că atunci când a creat lumea, Dumnezeu a fost interpelat de patru îngeri. Primul l-a întrebat:

- Cum procedezi?

Al doilea i-a spus:

- De ce crezi această lume?

- Te pot ajuta cu ceva? l-a întrebat al treilea.

- La ce folosește această lume? l-a întrebat și al patrulea.

Primul era un om de știință. Al doilea era filozof. Al treilea era un altruist, iar al patrulea era agent imobiliar.

Un al cincilea înger a privit cu uimire întreaga scenă și a aplaudat la scenă deschisă, încântat de spectacolul dat de cei patru. Acesta era misticul.

Micuțul Johnny participa la selecția pentru echipa sportivă a școlii. Mama sa știa cât de mult își dorea să fie ales în ea, dar se temea că nu avea calitățile atletice necesare. În ziua selecției, micuțul Johnny s-a întors de la școală și s-a repezit încântat în brațele mamei sale, spunându-i plin de entuziasm:

- Mami, ce crezi că s-a întâmplat azi la școală? M-au ales lider al galeriei echipei sportive!

Un copil a notat pe foaia de evaluare: „Samuel s-a integrat foarte bine în grupul de muzică, participând activ printr-o ascultare foarte binevenită”.

Unul din puținii oameni care au ajuns pe lună povestește cum a fost nevoit să își reprime instinctele artistice atunci când ajuns pe satelitul pământului.

El își amintește cum, odată ajuns, a privit fascinat planeta Pământ. Imaginea era atât de sublimă încât s-a gândit: „Doamne, câtă frumusețe!”

S-a scuturat însă rapid de această stare și și-a spus: „Gata! Nu mai pierde timpul! Acum du-te și culege pietre”.

*Există două tipuri de educatori:
cei care te învață cum să-ți câștigi traiul și cei care
te învață cum să trăiești.*

* * *

Andrew Carnegie, unul din cei mai bogați oameni de pe planetă, a fost întrebat odată:

- V-ați fi putut opri oricând, nu-i așa? Doar aveți mult mai mult decât v-ar fi trebuit vreodată.

- Așa este, a răspuns el. Din păcate, am uitat ce trebuie să fac ca să mă opresc.

Mulți oameni se tem că dacă s-ar opri din activitate pentru a reflecta și pentru a contempla realitatea din fața lor nu ar mai ști să se reapece de treabă.

Bătrânul și-a trăit aproape întreaga viață pe o insulă considerată una dintre cele mai frumoase din lume. Când s-a întors în marele oraș pentru a-și petrece aici anii de pensie, cineva i-a spus:

- Trebuie să fi fost fabulos să trăiești atât de mulți ani în acel paradis terestru, considerat unanim drept unul dintre cele mai frumoase locuri din lume...